

Arrest

nr. 62 701 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. R., luidt het asielrelaas als volgt:

'U bent een Russisch staatsburger van Lezgin origine.

U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 5 januari 2006 omwille van volgende redenen.

Op 16 augustus 2002 bekeerde u zich tot de islam en sloot u zich aan bij de islamitische gemeenschap van Astrakhan (Rusland) in uw dorp Magaramkent (Dagestan).

Toen u tijdens de schoolvakantie in de winter van 2002-2003 van Machatsjkala (Dagestan) naar huis ging, had u een gesprek over uw geloof met A.(...), een bouwvakker die het huis van uw moeder restaureerde. U stond er niet bij stil dat zijn broer een politieagent was. Enkele dagen later werd u meegenomen naar het politiekantoor van Magaramkent door de wijkagent V.(...), de medewerker V.(...) met bijnaam S.(...), en een chauffeur. U werd er ondervraagd en bedreigd. Dezelfde dag werd u vrijgelaten.

Toen u terugkeerde naar Machatsjkala in januari 2003, kreeg u van de decaan en de rector van de universiteit te horen dat u werd geschorst omwille van uw geloof. U keerde terug naar uw dorp en ging

op aanraden van uw broeders naar Astrakhan om er met de leider Mohammed-Khadzhi te spreken. Hij kon u niet opnemen in de gemeenschap aldaar omdat de situatie er gespannen was en raadde u aan terug te keren en het huis niet te verlaten. Enkele dagen later werd u opnieuw door de politie en OMON meegenomen naar het politiekantoor van Magaramkent, waar u drie dagen opgesloten zat zonder eten of drinken. U dook onder bij Isa, een geloofsbroeder, in Kasumkent (Dagestan). In augustus 2003 kon u bij zijn broer in Radushny (Dagestan) onderduiken, waar u meer dan een jaar verbleef, tot januari 2004. U werkte er illegaal op de markt en probeerde in december 2004 uw registratie te regelen. Deze werd u echter geweigerd omdat u op de lijst zou staan van leden van de Astrakhangemeenschap. Er werd u gevraagd zo snel mogelijk de stad te verlaten.

In januari 2005 vertrok u dan ook naar Moskou, waar u een appartement huurde aan de metro Petrovskaja Razumovskaja. U werkte er illegaal als bouwvakker.

Na 6 maanden, in juni 2005, keerde u terug naar uw dorp. U huwde er op 10 juli 2005 met S.(...) I.(...) (OV 5.861.659) en woonde tot eind juli 2005 in Machatsjkala bij uw oom. Daarna nam u uw intrek bij uw schoonouders in Kasumkent. Enkele dagen later kwam de politie u zoeken bij uw schoonouders. Uw schoonvader zei dat u niet bij hen woonde. Begin augustus 2005 bracht u een bezoekje aan uw moeder. De volgende ochtend vielen de politie en de OMON bij u binnen en brachten u naar het politiekantoor in Magaramkent. U werd er geslagen, verloor het bewustzijn en kwam weer bij in een cel. Dezelfde dag werd u vrijgelaten.

Hierna besloot u het land te verlaten. U vertrok naar Moskou en kreeg er van de leider Abu Saad een telefoonnummer van een persoon die uw reis kon regelen. U ging uw huwelijk officieel registreren in Kasumkent en vertrok op 22 december 2005 met uw echtgenote Israfilova Sabina (OV 5.861.659) en de oom van uw echtgenote en zijn gezin (OV 5.861.635) naar Moskou, waar u nog een week bij haar familie verbleef alvorens naar België te reizen.

Op 10 juli 2008 werd door het Commissariaat-generaal aangaande uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U tekende op 28 juli 2008 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 1 december 2008 eveneens besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 22 december 2008 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Hierop werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 januari 2009 besloten tot een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

U keerde niet meer terug naar de Russische Federatie en vroeg een derde maal asiel aan in België op 13 augustus 2009.

U legde ter staving van uw derde asielaanvraag een DVD neer, twee convocaties van de politie in Magaramkent (Dagestan) en twee convocaties van het vredegerecht in Magaramkent, allebei daterend van 2008.

U bent in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort.'

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M.R., luidt als volgt:

'Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw eerste asielaanvraag niet meer terugkeerde naar de Russische Federatie (CGVS p.1).

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u nieuwe documenten neer, met name een DVD, twee convocaties van de ROVD van Magaramkent (Dagestan) om te verschijnen op 16 juli 2008 en 7 augustus 2008, en twee convocaties van het vredegerecht in Magaramkent voor 30 oktober 2008 en 28 november 2008.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld, onder meer op basis van weinig aannemelijke en onlogische elementen in uw asielrelaas, dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas werd aangetast. Op grond hiervan en wegens een gebrek aan bewijzen werd besloten dat u uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk kon maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de vaststellingen in dit verband bevestigd.

De documenten die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde, en die betrekking hebben op de problemen die jullie tijdens jullie eerste asielaanvraag aanhaalden (CGVS p.2), vermogen niet de conclusie van uw eerste asielaanvraag te wijzigen. Ze zijn bijgevolg niet van die aard dat zij een herziening van voorgaande beslissing noodzakelijk maken.

Eerst en vooral dient immers, wat de door u neergelegde convocaties betreft ter staving van uw derde asielaanvraag, opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid en de authenticiteit van deze documenten op ernstige manier ondergraven wordt door volgende vaststellingen.

Zo dient gewezen te worden op het feit dat u over deze convocaties en over het bestaan ervan bijzonder weinig afwist.

U verklaarde dat u pas in 2009 op de hoogte was van het bestaan van deze convocaties. U zei dat u “een aantal negatieve beslissingen” had gekregen (CGVS p.3) en dat de broeders van uw geloofsgemeenschap u daarom aangeraden hadden om “documenten te zoeken” (CGVS p.3). Hierna contacteerde u uw familie en u vroeg of uw broer geen belangrijke papieren kon vinden in verband met uw problemen (CGVS p.3).

Uw moeder zou u toen pas gemeld hebben dat er convocaties waren toegekomen (CGVS p.3). U zou er zelf echter nooit eerder naar gevraagd hebben en zelf ook nooit geïnformeerd hebben of er bewijzen bestonden in verband met uw problemen, omdat u zich na uw eerste asielaanvraag “gerust voelde aangezien andere leden van uw gemeenschap al erkend werden” (CGVS p.3).

Dit kan echter bezwaarlijk als afdoend excuus aanvaard worden voor het uitblijven van enig eerder initiatief van uw kant. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij of zij zelf de nodige stappen onderneemt om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas, en dit van bij de aanvang van zijn of haar asielprocedure. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u ook niet eens de moeite had genomen om te informeren of er voor of na de convocaties van 2008 nog andere convocaties voor u waren toegekomen.

U wierp op dat u het niet gevraagd had omdat “de telefoonlijnen worden afgeluisterd en u niet alles kan vragen aan de telefoon” (CGVS p.4), wat evenmin als excuus kan aanvaard worden aangezien het in 2009 blijkbaar wél mogelijk was geweest om via de telefoon naar bewijzen en belangrijke documenten te vragen, en u toen via deze weg ook van uw moeder het bestaan van de door u voorgelegde convocaties vernam.

Verder dient vastgesteld te worden dat u de inhoud van de convocaties die u voorlegde niet kende. Zo verklaarde u verkeerdelijk dat u zowel door het Ministerie van Binnenlandse Zaken als door het vredegerecht in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen (CGVS p.3).

Uit de inhoud van de convocaties van het vredegerecht blijkt echter dat u als beklaagde werd opgeroepen. U stelde verder dat er op de convocaties van het vredegerecht geen enkele verwijzing stond naar de zaak waarvoor u werd opgeroepen (CGVS p.3-4). Uit de inhoud van deze twee convocaties blijkt echter dat er wel degelijk, en zelfs tot twee maal toe, naar een welbepaalde zaak gerefereerd wordt, namelijk « N 2-143 » (zie convocaties vredegerecht).

Aangezien u deze documenten ter staving van uw huidige asielaanvraag als bewijs aanbrengt voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, mag van u op zijn minst verwacht worden dat u beter van de inhoud van deze convocaties op de hoogte zou zijn.

Door uw gebrekkige kennis omtrent de door u neergelegde bewijsdocumenten en door het feit dat u pas voor uw derde asielaanvraag op de proppen komt met deze documenten, wordt de geloofwaardigheid ervan aangetast en dient getwijfeld te worden aan de echtheid van deze documenten.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien nog dat het vaak mogelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling eender welk document te verkrijgen van ambtenaren, wat bovenstaande twijfels over de geloofwaardigheid en de echtheid van de door u neergelegde convocaties versterkt.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om de conclusie van uw eerste asielaanvraag te wijzigen en een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming alsnog aannemelijk te maken. Wat de door u neergelegde DVD tenslotte nog betreft, dient vastgesteld te worden dat geen enkele van de opnames die op deze DVD voorkomen over uw individuele problemen of over uw persoon handelen.

Eén opname toont een protestactie van Tsjetsjeense vrouwen naar aanleiding van de verdwijningen van hun echtgenotes of zonen. U haalde zelf aan dat deze opname geen bewijs was van uw eigen problemen, maar van de algemene situatie in Dagestan (CGVS p.1-2).

Een andere opname op deze DVD toont een verminkt lichaam in een lijkenhuis, zonder vermelding van een naam. U stelt dat het gaat om een vermoord lid van uw geloofsgemeenschap, M.(...) A.(...). Het internetartikel dat u neerlegt over deze persoon beschrijft de omstandigheden waarin deze man om het leven gekomen zou zijn volgens familie en getuigen enerzijds en volgens de autoriteiten anderzijds. U kent deze man niet persoonlijk en uw naam wordt ook niet vermeld in het artikel.

De derde opname op deze DVD vertoont een interview met de procureur van Astrakhan. Hieruit blijkt echter geen enkel duidelijk verband met uw problemen, noch enige directe verwijzing naar uw geloofsgemeenschap. Er wordt enkel gesproken over de algemene situatie in Astrakhan en het probleem van aanwezige rebellen, zonder expliciete verwijzing naar of vermelding van jullie

geloofsgemeenschap. Bovendien is deze opname geen weergave van de recente situatie in de Russische Federatie, aangezien ze volgens u al dateert van ongeveer 7-8 jaar geleden (CGVS p.2). Het andere internetartikel dat u voorlegde tenslotte bevat informatie over een strafzaak die werd voorgelegd aan het openbaar ministerie van Astrakhan betreffende 5 leden van een extremistische groepering in Astrakhan, zonder enige specificering van de namen van deze leden of hun leider. Uit dit artikel blijkt dan ook evenmin een concrete verwijzing naar uw persoon of uw individuele problemen. Derhalve kunnen de door u neergelegde DVD en de internetartikels de eerder geformuleerde conclusie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen.'

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, I.S., luidt het asielrelaas als volgt:

'U bent een Russisch staatsburger van Lezgin origine.

U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 5 januari 2006 omwille van volgende redenen.

In de zomer van 2003 bekeerde u zich tot de islam. U ondervond nadien op school problemen omdat u een sjaal droeg. Uw ouders werden omwille hiervan bij de politie geroepen en u werd hierover aangesproken door uw directeur.

Op 10 juli 2005 huwde u met Rustam Magomedov (OV 5.861.659) en woonden jullie tot eind juli 2005 in Machatsjkala bij zijn oom. Daarna nam u uw intrek bij uw ouders in Kasumkent. Enkele dagen later kwam de politie uw man zoeken bij uw ouders. Uw vader zei dat u niet bij hen woonde. Begin augustus 2005 bracht uw man een bezoekje aan zijn moeder. De volgende ochtend vielen de politie en de OMON bij hem binnen en brachten zij hem naar het politiekantoor in Magaramkent. Hij werd er geslagen en dezelfde dag weer vrijgelaten. Hierna besloot hij met u het land te verlaten. Hij vertrok naar Moskou en kreeg er van de leider Abu Saad een telefoonnummer van een persoon die uw reis kon regelen. Uw man ging uw huwelijk officieel registreren in Kasumkent en u vertrok op 22 december 2005 met uw oom Mayl en zijn gezin naar Moskou, waar u nog een week bij familie verbleef alvorens naar België te reizen. Op 10 juli 2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U tekende op 28 juli 2008 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 1 december 2008 eveneens besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 22 december 2008 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hierop werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 januari 2009 besloten tot een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

U keerde niet meer terug naar de Russische Federatie en vroeg een derde maal asiel aan in België op 13 augustus 2009.

U legde ter staving van uw derde asielaanvraag een DVD neer, twee convocaties op naam van uw echtgenoot, van de politie in Magaramkent (Dagestan) en twee convocaties, eveneens voor uw echtgenoot, van het vredegerecht in Magaramkent, allebei daterend van 2008. U bent in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort.'

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, I.S., luidt als volgt:

'Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw eerste asielaanvraag niet meer terugkeerde naar de Russische Federatie (CGVS p.1).

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u nieuwe documenten neer, met name een DVD, twee convocaties van de ROVD van Magaramkent (Dagestan) op naam van uw man, om te verschijnen op 16 juli 2008 en 7 augustus 2008, en twee convocaties van het vredegerecht in Magaramkent, op naam van uw man, voor 30 oktober 2008 en 28 november 2008.

Uit uw eerste asielaanvraag bleek dat u zich baseerde op dezelfde asielmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Magomedov Rustam (OV 5.861.659).

In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat hij zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk kon maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft de vaststellingen in dit verband bevestigd.

De documenten die u en uw echtgenoot in het kader van jullie derde asielaanvraag voorlegden, en die betrekking hebben op de problemen die jullie tijdens jullie eerste asielaanvraag aanhaalden (CGVS p.1), vermogen niet de conclusie van uw eerste asielaanvraag te wijzigen. Ze zijn bijgevolg niet van die aard dat zij een herziening van voorgaande beslissing noodzakelijk maken.

Aangezien u omtrent deze nieuwe documenten verwijst naar de verklaringen van uw echtgenoot en u bovendien verklaarde de nieuwe documenten niet eens bekeken te hebben (CGVS p.1), en aangezien er in hoofde van uw echtgenoot opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde voor uw huidige asielaanvraag evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man werd genomen en een bespreking van de door jullie in het kader van jullie derde asielaanvraag aangebrachte documenten, verwijst ik graag naar zijn beslissing, waarvan een kopie zich in het administratieve dossier bevindt.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 21 maart 2011 een schending aan van *'het principe van respect van de rechten van verdediging, van de goede administratie, van de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe'*.

Verzoekers verwijzen naar een aantal arresten van de Raad van State en de "Aanbeveling van de HCR –HCV- nr. 8 (XXVIII) over de determinatie van het statuut van vluchteling, Resolutie van de Ministerraad van de E.U. van 20.06.1995 betreffende de minimale garanties voor de asielpcedure, J.C.E., C. 274/13 van 19.09.1996, Aanbeveling R (81) 16 van de Ministerraad van de Europese Gemeenschap aan de Lidstaten aangaande de harmonisatie van de nationale procedure op gebied van asiel".

Verzoekers voeren een schending aan van "artikel 3 van de conventie van Genève van 28.07.1951, het artikel 26 van het Internationaal Pakt van New York van 19.12.1966, het artikel 14 van de Conventie ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950, het artikel 4 van het Protocol nr.4 van 16.11.1963 en het artikel van het Protocol nr. 12 van 04.11.2000 tot de Conventie van de Bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden."

Verzoekers menen dat er sprake is van een *'afwezigheid van geïndividualiseerde beslissing'*. Ze stellen dat België akkoorden heeft gesloten met bepaalde landen uit het Oosten, met name Rusland en Oekraïne; volgens verzoekers betreft dit een nieuwe politiek die de verdrijving van kandidaat-vluchtelingen dient te vergemakkelijken en te versnellen.

Verzoekers stellen dat zij slachtoffer zijn geweest van een duidelijke discriminatie door de commissaris-generaal op basis van hun land van herkomst. Ze leggen de commissaris-generaal ten laste dat hij hun dossier niet met de nodige ernst heeft onderzocht om reden van hun Russische nationaliteit.

Volgens verzoekers was de beslissing van de Belgische overheden reeds vóór hun verhaal te hebben aanhoord, negatief.

Verzoekers stellen dat ze een gewettigde angst van vervolging hebben in geval van terugkeer naar Rusland.

Ze herhalen dat ze vervolgd werden wegens hun lidmaatschap bij de Islamgemeenschap van Ayub Omarov. Verzoekers voeren aan dat deze vervolgingen worden aangemoedigd, minstens worden getolereerd door de Russische overheden. Ze verklaren dat ze tevergeefs hulp hebben gevraagd aan de overheden.

Nog volgens verzoekers zullen de overheden tegen hen verschillende drukkende en vernederende maatregelen nemen bij hun terugkeer naar Rusland.

Verzoekers voeren tevens een schending aan van artikel 52 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 14 van de Universele Verklaring Rechten van de Mens, van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, naar een passage in 'François CREPEAU, *'Droit d'Asile: de l'hospitalité au contrôle migratoire'*, Collection de droit international, Edition BRUYLANT, Editions de l'Université de Bruxelles, 1995' en naar de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Verzoekers herhalen dat verzoeker aan zijn broer heeft gevraagd documenten te zoeken in verband met zijn problemen en hij dan door zijn moeder op de hoogte werd gebracht van de dagvaardingen op zijn naam.

Verzoeker stelt dat hem geenszins laattijdigheid kan worden verweten bij het voorleggen van bewijsstukken gezien hij niet alles telefonisch kon opvragen omdat de telefoonlijnen van zijn familie werden afgeluisterd.

Verzoeker stelt bij zijn verklaring te blijven dat hij niet weet waarom hij gedagvaard is, zelfs indien de dagvaarding het nummer 'N2-1423' vermeldt.

Verzoeker ontkent de door hem voorgelegde documenten te hebben bekomen tegen betaling.

Wat betreft de DVD, merken verzoekers op dat dit stuk de commissaris-generaal toelaat zich rekenschap te geven van de huidige situatie in Dagestan; deze DVD toont een vermoord lid van de godsdienstige gemeenschap waartoe verzoekers behoren.

Verzoekers merken op dat de beslissing in hoofde van verzoekster van weigering van de status van vluchteling en subsidiaire beschermingsstatus ten onrechte werd gekoppeld aan de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot; de commissaris-generaal had volgens hen hier een objectieve appreciatie dienen te doen van haar dossier en niet op basis van zijn dossier.

Verzoekers werpen op dat ze door hun behoren tot de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov, een echt risico van foltering en/of onmenselijke en degraderende behandelingen lopen in geval van terugkeer naar Rusland.

Verzoekers vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad stelt vast dat niettegenstaande de commissaris-generaal zowel lastens verzoeker als lastens verzoekster een individuele weigeringsbeslissing genomen heeft, verzoekers in een gezamenlijk verzoekschrift opkomen tegen de bestreden beslissingen.

Aangezien verzoekster, I.S., zich in dit verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M.R., haar echtgenoot, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich voor zijn derde en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft de problemen van verzoeker met de autoriteiten in verband met zijn lidmaatschap van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 10 juli 2008 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 19.761 van 1 december 2008 van de Raad, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn derde en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.5. Vervolgens wijst de Raad er op dat de door verzoeker aangevoerde schendingen van *'het principe van de goede administratie, van de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe'* als middel onontvankelijk zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Doordat verzoeker nalaat de inhoud van de aangehaalde rechtsmiddelen te omschrijven en in gebreke blijft weer te geven hoe de bestreden beslissing deze principes zou hebben geschonden, laat hij de interpretatie geheel over aan de Raad, wat in niet kan worden aanvaard. De opgeworpen schendingen zijn te vaag en onduidelijk om ontvankelijk te zijn.

Waar verzoeker daarnaast een schending van de rechten van verdediging aanhaalt, wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonbaar hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Aangaande de verschillende passages uit arresten van de Raad van State die verzoeker citeert in het verzoekschrift, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande passages kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Evenmin kan verzoeker met succes verwijzen naar de aanbevelingen van het HCV en de organen van de Europese Raad en de Europese Gemeenschap. Deze aanbevelingen bevatten immers geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift de schending aanhaalt van *"artikel 3 van de conventie van Genève van 28.07.1951, het artikel 26 van het Internationaal Pakt van New York van 19.12.1966, het artikel 14 van de Conventie ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950, het artikel 4 van het Protocol nr.4 van 16.11.1963 en het artikel van het Protocol nr. 12 van 04.11.2000 tot de Conventie van de Bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden"*, stelt de Raad opnieuw vast dat niet wordt aangegeven hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels zou hebben geschonden. Het letterlijk citeren van de bewoordingen van de voorgehouden geschonden artikels, waartoe verzoeker zich in casu heeft beperkt, volstaat niet om het rechtsmiddel duidelijk uiteen te zetten.

Rekening houdend met wat voorafgaat, deelt de Raad de mening van de commissaris-generaal wanneer die stelt dat verzoeker zich in grote mate beperkt tot het citeren van een samenraapsel van arresten en blote opwerpingen, zonder deze concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een *'afwezigheid van geïndividualiseerde beslissing'* (zie het verzoekschrift, p. 8), wijst de Raad er op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Ook in casu stelt de Raad vast dat de asielaanvraag van verzoeker op een individuele manier behandeld is en de commissaris-generaal alle relevante elementen in rekening heeft genomen.

In geen geval is louter en alleen uitgegaan, zoals verzoeker onterecht stelt, van de Russische nationaliteit van verzoeker.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing aangaande het uitblijven van enig initiatief van verzoeker teneinde bewijzen te zoeken ter staving van zijn asielrelaas, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen (zie verhoorverslag van 2 februari 201, p. 3: *"Ik heb mijn broer gevraagd om alle convocaties of andere documenten naar mij door te sturen"* en *"Ik ging rondvragen en belde mijn moeder op. Ze zei dat ik nog steeds gezocht werd en vertelde over de*

convocaties.”). Deze manier is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De commissaris-generaal heeft terecht besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten -die betrekking hebben op zijn problemen, aangehaald tijdens zijn eerste asielaanvraag- niet van aard zijn de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te weerleggen.

De commissaris-generaal besloot ook terecht, door het samenbrengen van een aantal vaststellingen, tot de niet-authenticiteit van de documenten die verzoeker bijbracht tot staving van zijn derde asielaanvraag.

In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker over de door hem voorgelede convocaties in het algemeen bijzonder weinig afwist.

Documenten kunnen een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen doch vermogen niet een ongeloofwaardig relaas geloofwaardigheid te verlenen zeker zo verzoeker nog niet op de hoogte blijkt van de inhoud van deze stukken.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker de inhoud van de door hem voorgelegde convocaties niet kende, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift enkel (zie p. 15) dat *‘inderdaad, de verzoeker niet weet waarom hij gedagvaard is, zelfs indien de dagvaarding het nummer ‘N2-1423’ vermeldt; dat de juiste redenen van dagvaarding, de aan de verzoeker verweten feiten helemaal niet vermeld zijn;*’ Verder geeft verzoeker aan te betwisten dat hij de voorgelegde documenten bekomen heeft tegen betaling.

De Raad merkt op dat, zoals in casu, het herhalen of het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal niet dienend is om de vaststellingen uit de bestreden beslissing te weerleggen.

Ten slotte, wat betreft de DVD -waarover in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat deze geen betrekking heeft op verzoekers individuele problemen of persoon- merkt verzoeker in zijn verzoekschrift enkel op (zie p. 15) dat *‘deze DVD namelijk een vermoord lid van de godsdienstige gemeenschap waaraan de verzoekers behoren toont’.* Opnieuw herhaalt verzoeker een reeds eerder afgelegde verklaring (zie verhoorverslag van 2 februari 2011), wat -zoals reeds eerder aangestipt- niet voldoende is om de vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen.

De bovenvermelde vaststellingen in de bestreden beslissing, die de geloofwaardigheid van de neergelegde documenten onderuit halen, blijven overeind en de Raad neemt deze over.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal door het samengaan van verschillende elementen heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De insinuatie in het verzoekschrift (zie p. 9) dat *“het dossier van asielaanvraag van de verzoekers niet met de nodige ernst door het CGVS onderzocht (werd) wegens het feit alleen van zijn Russische nationaliteit”*, is van alle ernst verstoken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kan evenmin geloof gehecht worden aan zijn beweerde *“gewettigde angst”* bij een eventuele terugkeer naar Rusland (zie verzoekschrift, p. 10).

De Raad herhaalt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is.

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet schendt zoals verzoeker voorhoudt, daar voormeld artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, moet worden vastgesteld dat deze acte een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft, zodat het geen rechtsregel betreft waarvan de schending kan worden aangevoerd (RvS 19 december 2003, nr. 126.666, Chizhov).

De Raad wijst er verder op dat de artikelen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking hebben binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er wordt ten dien einde verwezen naar wat verder volgt.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt tenslotte dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad herhaalt dat, waar verzoeker opnieuw verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, dit individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal dat verzoeker zich verschuilt achter een overvloed aan al dan niet toepasselijke theoretische opwerpingen om zijn onkunde te verbergen daadwerkelijk de vaststellingen van de bestreden beslissing te kunnen ontcrachten. Er dient nogmaals worden benadrukt dat verzoeker geen informatie kan geven met betrekking tot de overgemaakte convocaties.

De Raad merkt tenslotte nog op dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster, die immers geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich steunde.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in 48/3 van de vreemdelingenwet, word niet erkend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas. Verzoeker heeft dit relaas niet aannemelijk gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE